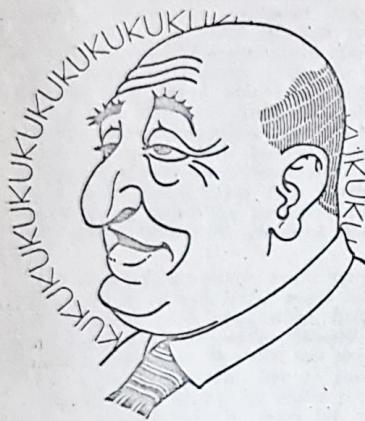

OBČETRTI OBLETNICI

Univ. prof. ing. M. Osana

28. oktobra 1928. leta je oficijelno prvič zasvetila nova radiozvezda na evropskem radiohorizontu, prvič se je zaslišala po svetu slovenska beseda in slovenska pesem. Slovenska kukačica se je kmalu priljubila po vsej Evropi, kar dokazuje ogromno število dopisov.

Tedaj je imelo 1700 Slovencev svoj radioaparat, danes je več kot 8000 radioljubov v dravski banovini. Torej imamo o štirih letih zaznamovali napredek. Pokazalo se je, da se radio ne da več zbrisati iz kulturne zgodovine, kakor po vsej Evropi, tako tudi pri nas ne.

Če pa pomislimo, da se je o Evropi radio pričel šele leta 1924. in smo že leta 1928. imeli mi Slovenci za tedanje čase mogočno postajo, je relativni porast radioposlušalcev pri nas z ozirom na porast o drugih evropskih državah v istem času precej slaboten.

Poglejmo si radiopokret v bratski Češkoslovaški. Leta 1926. so Čehoslovaki celo nekoliko prevzeli naš radiopravilnik. V začetku je bilo celo več poslušalcev pri nas nego pri Čehih, danes so nas Čehi na vsej črti prekossili. Število poslušalcev je pri njih ogromno narastlo, da o tehničnem napredku niti ne govorimo, saj slišimo zvečer Prago pri nas na detektoru, ker je praška oddajna postaja približno 20 krat močnejša od naše.

Ugotavljam torej, da smo v radiopokretu relativno prav za prap zaostali. Ne namenjam pa se spuščati v raziskovanje vzrokov, pripominjam samo, da se mora razvoj postaje tehnični in programski seveda prilagoditi zanimanju od strani javnosti kot edinemu izvoru dohodka.

V teh štirih letih smo vendar uspeli, da tehnično podvojimo oddajno energijo postaje, izboljšali smo modulacijo, elektrificirali smo obrat, tako da je čiščenja zeljni dieselmotor kot pogonsko sredstvo polnjen v ozadje.

Pri številu 8000 poslušalcev seveda ni mogoče postreči vedno vsem, zato se čestokrat oglašajo godrnujočarji, ki kritizirajo to ali ono. Tako godrnujanje imenujem negativno, nepotrebno, ker je vsekemu dana možnost, da nastopi v radiu in v vezano ali nevezano besedo

ali pa muzikalično popravi to, kar je po njegovem mnenju v kritizirani prireditvi bilo napačno. Kakšno nezadovoljstvo in ne samo pozitivno (opravičeno) godrnujanje bi šele vladalo, če bi danes, 28. oktobra 1932, še ne imeli lastne oddajne postaje! Torej bodimo veseli naše štiri leta stare slovenske radiokukavice!

V tehničnem, praktičnem oziru radio-poslušanja lastne postaje v naši banovini imamo težave. Po prirodnih zakonih postaje se v pasu kakih 50–100 km od postaje oddaje ne čujejo dobro v večernih urah. Z ojačanjem oddajne energije se to dejstvo ne popravi občutno, pač pa morda z drugo obliko antene, kar pa zahteva temeljito in drago preureditev postaje same. V zadnjem času pa se je sprejem naše postaje v bližini še poslabšal radi obratovanja radiopostaj Grenoble, Wilno, Kaiserslautern, Freiburg in Smolensk, ki imajo približno isto valovno dolžino, kakor naša kukavica. Takim neprilikom smo do sedaj izognili tem, da smo podaljševali naš val, ampak pri sedanjem številu naročnikov se ta začenjeni projekt ne da realizirati. Moramo biti veseli, da prinaša naša slovenska kukačica, onstran meje in našim v tujini slovensko besedo, ker se v večji delu naša postaja izredno dobro čuje in imamo celo obvestila, da nas v Buenos Airesu redno poslušajo. Osebno sem bil obveščen, da so se slovenski gozdniki delavci na Fire-land otokih (Ognjena zemlja) zbirali okoli radioaparata in poslušali domačo pesem po radiju.

Cakamo torej na možnost, da bi radio-prejem doma izboljšali, iščemo samo prilike in sredstev.

Imamo poleg vsega še polno tihih želja, na pr. oddajo na kraških valovih, ki ki morda bolje omogočevali prejem na pasu do 100 ali 120 km.

Tudi za prenos slik se zanimamo in zasledujemo objektivno razvoj te panoage, ki obeta kolosalno izpopolnitve oddaj po radiu, ampak za naše razmere na žalost ni mogoče misliti še niti na poskuse s televizijo.

Ce se oziramo nazaj na štiriletni obdobju, na tedanje nadre, pridemo do zaključka, da za nadaljnja štiri leta smo imeli še boljše nadre za nadaljnji razvoj, saj se naša kukačica v zadnjem času upošteva tudi o javnosti in pri vseh važnih dogodkih nastopi tudi ona, da omogoči udeležiti se raznih prireditev v duhu tudi ontr, ki ne morejo osebno na nje.

Podpirajte torej kukačico! Čim bolj jo boste podpirali s tem, da jo mnogoštevilno poslušate, tem bolj se bo razvila in tem lepše bo peljal.

Vinko Zor

Neprecenljive vrednosti so tehnične iznajdbe zadnjih desetletij. Resno se je batiti, da ne bi tehnika prehitela kulture. Večina ljudi živi dandanes še v preteklosti. Zelo redki so oni, kateri so spremenili način življenja ter ga prilagodili organičnemu razvoju tehnike. Nastane oprišanje, ali so se tehnične iznajdbe izrabljale tudi duhovno, ali torej more služiti tehnična dobrina tudi duhovni dobrini? Ker je radio brez dooma največja tehnična pridobitev v tem stoletju, zato se vprašamo, ali služi pri nas radio kulturnim sorham? Ali ga moramo prištevati v vrsto kulturnih činiteljev?

Kakor leča zbirja solnčne žarke, da jih usmeri v gotovo smer, tako se mi zdi, da mora tudi radio zbirati kulturne žarke iz vseh področij znanosti, umetnosti, notranje in zunanje kulture ter jih usmeriti v smeri svojih poslušalcev. Radio postaja mora biti nekak seismograf, kateri vestno in hitro zabeleži osak kulturni pojav ter zaznamuje vsak utrip naravnega življenja. Toda ni zadost, da radio registrira tovrstne pojave, temveč jih mora prekvariti in jih v primerni obliki nuditi svojim poslušalcem kot duhovno hrano. V tem smislu je radio nekak posredovalec znanosti in umetnosti. Še nedavno je bilo v veljavi splošno načelo: radio naj služi vsem. Torej oddaja naj se kolikor mogoč veliko in različno. Programi, ki so bili seslanjeni pod tem vidikom, so na prvi pogled izgledali dokaj pestro in raznoliko. Vela je iz njih gibanost in živahnost. Taki programi so v veljavi še dandanes zlasti pri romanskih postajah, pa tudi pri naših sosedih. Te vrste programi služijo predvsem razvedrilu in servirajo lahko prebavljanu hrano.

Pri nas pa so minuli časi, ko je ljudsko prosvetno delo posredovalo poljudo znanost, s katero se je širilo počuti ali manj uspešno človeško obzorje. Nevarnost je bila, da bo tudi pri nas radio nastopil to precej izhojeno pot in sledil film, ki je bil do zadnjega časa posredovalec civilizacije, ne pa notranje kulture. Ce gledamo nazaj na štiriletno delo pri programu, lahko trdimo, da je pri nas radio takoj iz početka krenil na denno lu zuvel popolnoma svojo smer, katero hodi še danes. Zato je zlasti kulturni program ljubljanske postaje čisto svojski. Tako z ozirom na stanovalno, strokovno, versko, socialno, zdravstveno obeležje, kakor tudi na udejstvovanje takozvane ljudske uni-

verze. Zato smo trdimo, da je naš radio nosilec prave izobrazbe in oblikovalcev srčne kulture.

Glavni vidik, pod katerim se sestavlja program, je slovenska zemlja, slovenska kultura in slovenski človek. Radio je zrzel iz naših tal, zato mora skrbeti, da se pod njegovo senco zbirajo sinovi slovenske matere. Toda, če pogledamo delo enega leta, nam to dokazuje, da kulturni zakladi malega naroda niso neizčrpljivi. To je tudi vzrok, da mora zlasti glasbena stran programa odpreti svoje hrame tudi tuji glasbi, tako lahki kakor tudi klasični, vendar pa z največjim veseljem odpiramo studij slovenski glasbeni umetnosti.

Kulturno udejstvovanje radia pa dosegče uspeh le takrat, kadar mora računati na govor krog poslušalcev. Bridko bi se torej motil oni radio abonent, ki bi mislil, sedaj bom poslušal vsa predavanja, celoten program, ker je gotovo namenjen meni. Kakor ni vsaka hrana za vsak želodec, tako ne more biti tudi vsaka predavanje za vsakogar. Prav zaradi tega objavljamo program v lastnem glasilu, katerega naj se poslušali v čim večjem številu poslužujejo, prav zaradi tega objavljamo ta program v slovenskih listih in v 76 izvenomskih listih in revijah. S tem je podana poslušalcem možnost, da si izbera ono, kar je res namenjeno njim. Kdor sestavlja program, mora videti pred seboj vse abonente: mlade in stare, moške in ženske, preproste delavce in kmete, obrtnike in trgovce, izobražene in neizobražene, učene in neučene; psi ti upirajo pogled in te in pričakujejo nekaj od radia. Vse to občestvo poslušalcev je treba razčleniti v razne skupine, katere naj bi tvorili oni, ki imajo iste interese, iste zahteve, ki pripadajo istemu stanu in stope približno na isti stopnji izobrazbe.

Radio ima doslop v vsako hišo in je med štirimi stenami lahko dostopen slchernemu. Na deželi kakor v mestih bivajo vedoželjni ljudje, ki bi radi napredovali, pa nimajo prilike za šolanje, ne morejo posečati raznih jezikovnih, strokovnih, gospodarskih tečajev. Zato pa vidimo v našem programu poleg šolskega radia, ki ni pažen le za naše šole, se bolj za slovensko deco izven meja naše države – tudi jezikovne tečaje poleg strokovnih tečajev za kmeta. Zato vidimo v programu otroško uro, dekliško in žensko, zato vidimo zdravstveno uro in literarno, zato zapazimo v rednem programu vzgojeslovnou uro, ki je namenjena zlasti staršem. Ker se je na način posrečilo razčleniti maso poslušalcev, zato je podana možnost predavatelju, da se bolj na globoko in govoriti predavateljem se je že posrečilo, da imajo stalni krog poslušalcev, ki toorijo z njim nekako delano skupnost. Na ta način se razvija blagoslovna polna reka od mikrofona do poslušalca in od poslušalca zoper do mikrofona in le na ta način se zgibljejo počitajoče sile in zučno ustvarjati duševna dela. Zato služi radio tudi zahtevam in potrebam posameznika ter se prilagodi načinu in bistvu posameznih krogov. Vemo, da bodo med tisoči poslušalci nekateri, katerim bo najboljše komaj dovolj dobro.

V duhovnem kraljestvu ne poznamo ne konca ne kraja, ne severnih ne južnih meja, v tem področju pa deluje naša ljudska visoka šola. Ona vodi poslušalce v neznanje pokrajine, odkriva se sočlove, seznanja narode med se-

boj, seznanja šege in običaje in način življenja. Posreduje kulturne dobrine severnih narodov z onimi z juga, posreduje glasbo zapada z ono z vzhoda. Ni čuda, da je francoski ministrski predsednik Lheriot izjavil, da vidi prav v radiu najboljše sredstvo medsebojnega spoznavanja narodov in najboljšega propagata svetoognega miru. To svetovno mirovno poslanstvo vrši ta tehnična iznajdba ravno s tem, da omogoči širokim plasti ljudstva, da se okoristijo z dobrinami moderne kulture. Dalje ima edino radio možnost, da seže preko meje nacionalnosti in doseže vse, kar nosi človeški obraz. Njegovi valovi prepljujejo psemirje in s tem omogočijo, da je človek, rekel bi, povsod navzoč. Ravno pri tem delu pa je težko najti zlato sredino, težko je združiti vse to v celoto.

Najvažnejši kulturni činitelj pa je radio za vse one naše slovenske rojake, ki bivajo izven jugoslovanskih meja. Tem mora radio nadomestovati ljudsko šolo, tem mora bili radio dnevno glasilo, strokovni list, izobraževalno društvo in večkrat mora nadomestiti tudi pržnico, kjer se tudi iz tega kraja pregaanja naša beseda. In sicer v programu mora imeti zlasti te naše najljubše brate in sestre stalno pred očmi. S posebno pozornostjo ustrezamo njihovi želji, upoštevamo njihove nasvetne, seveda v okviru možnosti in razmer. Naša ljubezen in skrb pa spreminja tudi one, katerim ni mogla naša domovina nuditi psakdan jega kruha ter so šli v tujino, kjer v znoju in s žaljavnimi rokami služijo kruh zase in za svojo družino.

Pri sestavu programa je treba upoštevati tudi mesta in deželo. Meščana zanima predvsem to, kar se godi v njegovi bližini, zato pa mora radio zabeležiti v svojem programu vse »kulturne novosti mestec«. To pa zanima tudi meščane v provincijskih mestih. V mestih pa ne žive le tkzo, boljši sloji, temveč tudi delavci, katerih živilske razmere so popolnoma različne od živilske razmere meščana in kmeta. Njega tarejo danes posebne skrbi in težave, zato pa mora radio tudi k njim pošljati svoje solne žarke v obliki socialno karitativnega udejstvovanja. Tukaj je odprtja pot našim socialno delavskim ustanovam in je želeli, da bi se tudi ti krog začeli bolj zanimati za radio. Poleg teh činiteljev so še drugi, ki več ali manj opravljajo na strukturo programa in s tem na kulturno poslanstvo radia. Omenjam le naše skromne finančne možnosti. Naša postaja je po številu abonentov v Evropi najmanjša, torej so tudi njene finančne možnosti najbolj skromne. Značilno je, da ta kulturna usanovanja dosegajo ne prejela nikake podporne ne od javne oblasti ne od privatnikov. Če pa primerjamo jeno delo z delom drugih kulturnih institucij, pa vidimo, da je to delo naračnost ogromno z delom oth, od vseh strani podprtih institucij. Tudi razne pogodbne, tako med državo in postajo, pogodbne med zagrebško in belgrajsko postajo in zadovoljstvi skupnih prenosov, večino našega referenčnega roka. Želja naša le, naj bi bili p. t. poslušalci pri presoji našega programa objektivni in tudi pred seboj vse liste ozire in odlike, ki jih morajo imeti stvaritelji tega programa.

Tudi izbira radio predavateljev je težka naloga. Ni osak predavatelj dober radijski predavatelj. Trudimo se, da bi postavili pred mikrofon osebe, govornike, ki zavorejo zadovoljiti naše uho.

Kdor hoče govoriti v mikrofon, ta mora dobro poznati ta instrument. Zato pa dober predavatelj pred mikrofonom stalno kontrolira sebe, vsebina njegovega manuskripta mora biti resnično dragocena, ne le za njega, temveč tudi za poslušalce. Tudi rokopis mora biti za običajno predavanje. Izbera takih predavateljev pri tako majhnem narodu je zopet težko.

V programu pogrešamo še marsikaj, kar odkrito priznamo. Ne le, da ne moremo objavljati vseh aktualnih dogodkov in podajati poročil o tem času, ki se nam zdi bolj primeren kakor sedanji, pa žalilob nam »Apala« pravovrstno ne more podati poročil na razpolago. Manjka nam še tkzo, poklicne šole, dalje poklicne posvetovalnice za ročne delavce kot za intelektualce, pogrešamo posredovalnice za delo, itd. Radi bi vpeljali 15 minutna predavanja, a je ravno za tukajek čas najtežje dobiti dobrega predavatelja. V našem programu pogrešamo pravih humoristov, številnih zabavnih oddaj, značilno je, da Slovenci ne premoremo niti enega humorističnega lista in smo ravnopravni s tovrstnimi umetniki zelo na pičlem.

Klub tem nedostalkom pa moramo priznati, da je radio naš kulturni sodelavec, zato pač zaslubi, da mu posvečamo še večjo skrb in ljubezen. Pot, katero je takoj iz početka nastopil, naj ga vodi proti jasnemu cilju lepega kulturnega udejstvovanja, da mu bo slemeni slovenski dom odprl vrata v svoj stan.

Dr. Anton Dolinar

Dejstvo je, da nas je radio presenetil: ujibolj presenetil raono v glasbenem območju, ker je glasba glavna najemica oziroma živec vsake oddaje. Že dejstvo samo, kako smo to napravo pričakovali, spričuje, da je bila podlina sila takoj bolj radovednost, čes, kako bo to neki izgledalo, kot pa misel, kakšen oplov utegne zavzeti v splošno-kulturnem pogledu. Prosto, kar je sledilo postavili radijskih naprav, prvi poskusnim oddajam in tudi prvim mesecem rednega obravvanja – je bilo začodenje in občudovanja vsega tega, kar radio je in kar je nujož z njim v zvezi. Vsak se je veselil velikega tehničnega napredka kot takega: v trenutku – zaobrne se vrtilo, pritisne se na gumbo – in zvezni st z Berlinom, Varšavo, Parizom, čuješ koncert, ki ga tam izvajajo proovorniki umetniki – od vseh strani prihajajo prva poročila domačinov – Slovencev, ki v tujini nenekrat zaslišijo domačo besedo, iskren pozdrav iz domovine in tajni čar na rodne pesmi.

Temu valu progca nadušenja sledi polagoma in polagoma stresenje, ki se končno pretvara v raznoravnalno vprašanje, razmišljjanje in preiskovanje, najprvo bolj splošna, tehnično stran zadevajoča, polagoma pa vedno bolj v posameznosti idoča in vsako panogo zase molreča in preiskujuča. Spodetka se je smatral način radio-koncertiranja kot brezpravni osiljivec v tej vrsti, polagoma in polagoma je njegov ugled rastel, pomen se večal, pravice se množile in ne bo dolgo, ko bo enakopraven v vseh ozirih z drugimi načini koncertiranja. Vsé dosedanje skušnje iz koncertne dvorane, opernegra odras ali cerkevnega kora so se spodetka prenesle na studio: ta pomanjkljivost je postala kmalu jasna. V poštev je bilo treba ozeti, da so v tem slučaju drugačna pota, ki vodijo od glasbenika, bodisi komponista ali izvajajočega glasbenika, do mikrofona; treba je poudariti, da ima radio enako svoje posebne umetnostne zakone, kot jih ima n. pr. film, da je treba te izslediti in ž njimi računati. Tisoč vprašanj se tukaj poraja samih od sebe: tako gleda seslave programov, gleda posameznih ansamblon, ki nastopajo v studiju, dalje gleda zvočnosti posameznih instrumentov, pevskih glasov itd. More se reči ravno v tem slučaju: Grau ist alle Theorie: praksa budi tukaj prva in na podlagi te izvaja teorija svoje izsledke in ugodovitve. Ne samo v radijskih revijah posameznih postaj (Radiowelt, Sendung, Miray, der Horchfunk) tudi znanstveni glasbeni listi in revije posvečajo temu vprašanju znova in znova veliko pozornosti. (Primerjaj zlasti: der Aufstakt in die Musik, Allgemeine Musik-Zeitung, Jahrbuch der Mus. Bibliothek Peters, Melos, itd.). Samostojna knjiga o tem vprašanju je izšla z naslovom: Rundfunk und Musikpflege: avtor Alfred Szendrei — v njej so na široko zajeta vsa v poštev prihajajoča vprašanja z vseh mogočih vidikov. Letno se prirejajo kongresi za proučevanje tovrstnih vprašanj in ponembenje referati so večinoma objavljeni. (N. pr. Paul Högheim: Die soziologischen und soziopsychologischen Grundlagen des Rundfunks und der Radiomusik (Referat anlässlich der Göttinger Tagung für Rundfunkmusik; ali Leopold v. Wiese: Die Auswirkung des Rundfunks auf die soziologische Struktur unserer Zeit). Itd. Na berlinski visoki šoli za glasbo je vpeljan kurs za radiofonijo, kjer se vrše praktične vaje za dirigente koncertov v studiu, dalje akustične, fonične in se tovrstne vaje. — More se torej reči, da se vprašanja ne vozdržajo, in sicer na podlagi praktičnih potreb, ki jih stalna oddaja vzbuja in na površje tira. V tem pogledu ne pozna radiofonija nobenega: slroj! temveč sili stalni raznoj k novim ugankam in rešitvam. — Za popularizacijo glasbe vseh vrst, za glasbeno ozgojo, za glasbeno udejstvovanje in radiofonijo — lahko bi rekli — neslulen pomen. Poezija, literatura sta mogli širiti po tiskani besedi, po knjigi, upodabljaljoča umetnost po slikarskih reprodukcijah, s fotografiranjem — glasbu je bila vendarle lisečem in lisočem začarana kraljica. Radio je to steno izbil in končno tudi glasbo, ki je za dojemanje naitežja, prislopno naredil — skoro bi lahko rekli — prem slojem.

Važno je tukaj tudi vprašanje radiofonije, ki je zlasti po radiofoniji poslušala zanimivost zuse: na katere izboljšanju (zlasti s tehničnih strani) se

neutrudno dela, in to ne brez uspeha. Lahko se reče, da je radio glas gramofonske plošče idealiziral. Veliko se danes piše in govori o mechanizirjanju glasbe. (Primerjaj: Die musikalische Welt im Maschinenzitalter [die Musik XXI] ali Mechanische Musik und mechanisch übertragene Musik [der Aufstakt X II]). Ne moremo biti preroki in tudi ne spača se prerokovati: rečemo pa lahko: vse iznajdbe človekovega duha nosijo v sebi kali lepega in resničnega, zato morejo prav uporabljene končno voditi le k dobremu in lepemu.

Ing. arch. Ivan Pengov

Naš napovedovalec, g. ing. I. Pengov, piše te vrstice kot človek, ki je kot malokdo drugi sredi dejanja in nehanja našega radia. To ni teorija, to so — včasih bridke — izkušnje.

V peto leto gremo

Samo nekaj misli k temu dogodku. Radio je velesila.

Velesila brez zvestih podanikov razpade.

Radio postaja brez podpore javnega mnenja ne more živeti.

Naša pa vendar deluje — in lepo deluje.

Nemške postaje imajo povprečno po 200.000 naročnikov, naša jih ima — 7300.

Pa vendar deluje — in brez ameriškega govorjenja reklame, ki bi izdalno zvišala dohodek in doignila kvaliteto oddaj. Nekateri trdijo, da gospodje pri vodstvu postaje premalo ustrezajo naročnikom.

Jaz pravim, še preveč. Če bi manj, bi bilo bolje za prve in druge.

Malo nas je Slovencev, pa smo sila bogati na — kratkopovidnih ljudeh.

Če od sedmih tedenskih koncertov dva nista za poslušalcevo uho, pa je že zamera.

In so nekateri, ki mečejo politiko in umetnost v en koš. Potem pa pišejo in govorijo, kakor da je radio samo radijih, samo zanje in ne za ves narod, za moščane in vaščane, za znanstvenike in kmelovalce, za umetnike in rokodelce.

Radio je nacionalna ustanova.

Najpomembnejša od vseh.

Njen glas gre preko državnih mej, njen glas gre preko državnih mej,

Zato bi morale vse zavedne narodne ustanove poslušati prestransko podprtati in skrbeti za njen razmah.

Za koncert, ki se ga udeleži par slov, so poročila v vseh listih.

Koncerje naše oddajne postaje poslušajo desetisoč, pa se večina naših

dnevnikon, niti najboljših, ne spomni s slovarno kritiko. Žalibog, priobči mnogo rajši destruktiven napad, zabaobljico na kakšno malenkostno hibo, katereh osaka je pri takem aparatu razumljiva in opravičljiva.

V naših oddajnih postajih sodelujejo zastopniki vseh slojev, zastopniki vseh narovov. Ničesar ni izključen, če ima zadostne zmožnosti in sposobnosti.

Zato postaja upravičeno pričakuje podpore od vseh teh krogov, a žalibog, samo pričakuje, uživo je doslej še ne.

Postaja goji narodno glasbo, goji pa tudi umetnost, ki je mednarodna.

Dosedanja podpora javnega mnenja, dosedanje število njenih naročnikov in sedanji njeni dohodki ne dovoljujejo izdatkov za napravo in nabavo nove domače glasbene in gramofonske literature.

Iz vsega tega je razvidno, da za današnje stanje naše postaje ne more in ne sme odgovarjati samo uprava in vodstvo njeno, temveč je, zlasti za nedostatke predvsem odgovorna javnost.

Brez sodelovanja državljano / ne uspeva nobena država. Za uspeh je potrebno dobro vodstvo države in dobrí državljani.

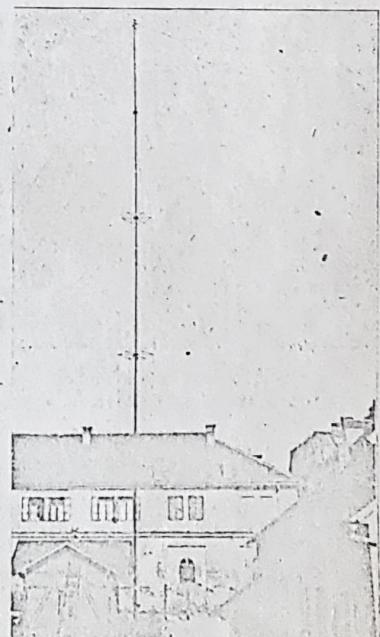
Isto je z radio postajo. Za njen razvoj morata prispevati dva: vodstvo postaj in javno mnenje.

Vodstvo postaje je storilo vse, kar je moglo.

Javnost pa je storila doslej malo oziroma nič.

Zato je bilanca ob tej obletnici za postajo častna, za našo javnost pa porazna.

Daj Bog, da bi bila prihodnja obletnica tudi za drugi del pozitivna, da bi tudi naša javnost prispevala svoj obulus na naši slovenski oddajni postaji, ki okljub nizernim razmeram, v katerih deluje in živi, uživa ugled ne le v ožji in širši domovini, temveč tudi v inozemstvu. Naša dolžnost pa je, da ta ugled dvignemo na najvišjo možno stopnjo in da dokažemo, da gremo tudi mi, Jugoslovani, vzporedno z razvojem drugih držav.

Naš studio v Ljubljani